

FÖLJETONG

KÄRLEKENS SEGER

Av
Margaret Mac Gill

"Fyra hundra pund om året!" Lady Glenister upprepade orden mekaniskt, utan att förstå dem; hon var som ett barn, som härmar efter vad som faller från de vuxnas läppar, utan att ha en aning om det sagdas mening.

Allt välstånd är relativt. För en människa, som framsläpar en eländig tillvaro på hundra pund om året, klingar fyra hundra pund som en förmögenhet, men för lady Glenister, vars klädkonto ensamt brukade betydligt överstiga denna summa, kunde fyra hundra pund lika gärna ha varit fyra fattiga kopparslantar.

"Men — men hade min man en aning om allt detta? Han talade aldrig om, att han hade mer bekymmersamt än vanligt", protesterade den bleka, tvivlande kvinnan, så fort hon återfick talförmågan.

Om Paul Raynor uttalat den tanke, som flög genom hans hjärna, skulle han ha svarat: "Han förstod bättre än så: inte gick han med några bekymmer till dig. Han kom i stället till dig med sina pengar, eftersom han sedan är tillbaka visste, att det var det enda du begärde av honom."

Men det hade icke varit i denne förslagne mans intresse att förråda dessa tankar.

Därför sade han i stället i mycket mild ton: "Jag är fullt övertygad om att sir James' enda önskan var att hålla sin hustru, föremålet för all hans kärlek, utanför de många bekymmer, som äro varje affärsmans lott sedan krigsutbrottet."

"Men hur kommer det sig, att det blivit så litet kvar åt mig? Jag kan inte förstå det, min man måste sannerligen ha förhastat sig grymt, när han byggde institutet och lovade sina arbetare löneförhöjning, ifall hans finanser voro i ett så bedrövligt skick?"

Lady Glenister visste föga och brydde sig än mindre om affärer, men institutet, som utförde ett så värdefullt arbete inom arbetarestammen hade kostat dryga pengar, och varje nerv inom henne skälvede av ovilja mot den döde mannen, som vågat gynna dessa människor på hennes bekostnad.

Paul Raynor gjorde ett ögonblicks uppehåll, varpå han förklarade saken för henne i enklast tänkbara ordalag; det var som om han talat till ett litet barn.

"Man får komma ihåg, att sir James förlorade mycket pengar, när de rumäniska ölfjälten i krigets början föllö i Tysklands händer?" sade han långsamt.

"Jo, men det hämtade han sig ju ifrån?" utbrast lady Glenister otåligt.

Paul Raynor visade sina bländvita tänder i ett medlidande smälende.

"Han hämtade sig — ja, — men med lånade pengar. Lyckligtvis var hans kredit god, och hans personliga populari-

tet satte honom i stånd att skaffa borgen för stora belopp, som skulle återbetalades under ett visst antal år. Som vi veta gick affären framåt, och han skulle säkerligen ha kunnat betala igen hela det lånade kapitalet inom fastställd tid, om icke hans goda hjärta, som alltid ömmade för den arbetande klassen, narrat honom att fortsätta med att betala ut halva lönen åt hustrurna till de arbetare, som anmälde sig som frivilliga i armén, och om han icke startat Bildningsinstitutet, och — ja, tusen andra saker därjämte."

Paul Raynor tystnade, och såg envist på kvinnan framför honom, som med vredgad blick stirrade in i elden; han vill utforska, om hon uppfattat hans ord. Det hade hon tydligen.

"Jag förmodar, att dessa människor — ockrarna menar jag — nu efter hans död vilja ha igen sina pengar och därför skall jag alltså sitta här med en struntsumma, som sannolikt inte ens räcker till maten!" utbrast hon bittert.

Bilden av den trevliga framtid hon lovat sig själv dök frestande upp, för att strax åter blekna och försvinna, när hon såg på det allvarliga ansiktet mitt emot sig.

"Just precis." Paul Raynor nickade. "Om sir James inte blivit så grymt ihjälstucken, egen inkomst, åtminstone en tid framåt, skulle inskränka sig."

När hennes hjärna så småningom hämtat sig från den schock som den ledsamma nyheten vållat, snurrade tankarna snålt åter runt i vanligt hastigt tempo.

"Kan jag bara få dem gifta, kommer Paul att anstränga sig till det yttersta för att höja stälkvaliteten, så att han får de där kontrakterna förnyade som nu brutits. Och då ljusnar det genast också för mig."

Allt eftersom tankarna snurrade, började framtiden förlora något av sin smärta och när Paul Raynors lägnålta, jämna röst nu avbröt henne i hennes drömmerier, kunde hon till och med le mot honom.

"Finns det — får jag tro, att Norah också sagt sig vilja bli min hustru?"

Paul Raynor böjde sig framåt och stödde ena handen mot kräet. Hans klara mörka ögon förkade i lady Glenisters ansikte efter svaret på denna fråga.

"Nej, det tror jag inte jag förs påstå nu, Paul. Saken är den, att jag strax före midnatten hade besök av den där inbilskt unge mannen David Ross, som hade panna att berättat mig, att han var förälskad i Norah och, hon i honom."

Ett skorrande i det skrattdölje på detta meddelande. Paul Raynor mulnade och hans munviklar drog sig till en hård, elak grimas.

"Det finns något som rör

Raynor slutligen med ett försök att skämta sade:

"Men låt mig nu få höra vilka viktiga nyheter, som ämnats för mina öron."

Lady Glenisters blå, tårfyllda blick höjdes långsamt mot hans. Det blonda huvudet ruskade avböjande, som ville det skaka av sig frågan.

"Ack, vad jag ville säga, var rakt ingenting, i jämförelse med de allvarliga saker jag här fått höra, Paul. Jag ville bara tala litet om Norah, men du vill förstås inte gifta dig med en utfattig flicka, så vi kunna lika gärna låta ämnet falla", sade lady Glenister sorgset.

Paul Raynors olivbruna hy fick vid ljudet av Norahs namn genast en varmare färg. Han begärde henne hetare än han dittills begärt något i sitt slästrukna och väl tillrättalagda liv, och det överensstämde mycket väl med hans planer att komma på en intimare fot med lady Glenister och hennes hus, trots de framtidsutsikter han nyss målat i så mörka färger.

"Tvärtom, kära lady Glenister, vill Norah bara ha mig, så är jag färdig att gifta mig i morgon dag", förklarade han med flammande ögon. "Sir James var alltid frikostig i lönefrågor, som alla ska veta, och jag har varit i tillfälle att sätta av en smula, bara ett par tusen pund, visserligen, men det räcker alltid för våra närmaste behov. Och jag förmodar, att vi måste bo kvar här till dess verken kommit i litet bättre skick", tillade han glattigt.

"Naturligtvis, min käre gosse", sade lady Glenister entusiastiskt.

"Som Paul Raynors hustru vore Norah försörjd och behövde inte få en enda penny av de fattiga fyrahundra pund om året, vartill hennes egen inkomst, åtminstone en tid framåt, skulle inskränka sig."

När hennes hjärna så småningom hämtat sig från den schock som den ledsamma nyheten vållat, snurrade tankarna snålt åter runt i vanligt hastigt tempo.

"Kan jag bara få dem gifta, kommer Paul att anstränga sig till det yttersta för att höja stälkvaliteten, så att han får de där kontrakterna förnyade som nu brutits. Och då ljusnar det genast också för mig."

Allt eftersom tankarna snurrade, började framtiden förlora något av sin smärta och när Paul Raynors lägnålta, jämna röst nu avbröt henne i hennes drömmerier, kunde hon till och med le mot honom.

"Finns det — får jag tro, att Norah också sagt sig vilja bli min hustru?"

Paul Raynor böjde sig framåt och stödde ena handen mot kräet. Hans klara mörka ögon förkade i lady Glenisters ansikte efter svaret på denna fråga.

"Nej, det tror jag inte jag förs påstå nu, Paul. Saken är den, att jag strax före midnatten hade besök av den där inbilskt unge mannen David Ross, som hade panna att berättat mig, att han var förälskad i Norah och, hon i honom."

Ett skorrande i det skrattdölje på detta meddelande. Paul Raynor mulnade och hans munviklar drog sig till en hård, elak grimas.

"Det finns något som rör

David Ross, som jag måste berättat. Det kan vara så gott att det blir sagt med detsamma. Han håller faktiskt Ripleyverkens öde i sin hand och följaktligen också familjen Glenisters förmögenhet."

Han talade i allvarlig ton och trummade sakta med fingrarna mot bordet.

"Det — det förstår jag inte, Paul", sammade lady Glenister. Paul Raynors sätt övrigvågade henne så att hon varken kom sig för med sitt vanliga hänskratt eller ens att bli indignerad vid antydning om att en ung "man av folket" — en företeelse som hon i sin ställning måste se ned på — skulle kunna ha en sådan makt över henne.

"Nej det är naturligtvis inte så lätt att förstå, lady Glenister, men jag får väl försöka förklara", fortsatte den tillförordnade ledaren för verken. Han blev ivrigare och ivrigare i fortsättningen. "Det tär ingenting till att söka förneka, att David Ross är ett rätt sälsynt nummer — ett gen". Han har utan att äga förmånen av samma vetenskapliga underbyggnad som andra uppfinnare funnit formeln för en ställegering, som otvivelaktigt är den bästa världen hittills frambragt. Jag har själv arbetat i årtal för att komma till det resultat, som den där gynnaren fått fram på mindre än ett år. Han kom med sina beräkningar och prov på stålet till sir James samma kväll han dog och jag har alltsammans i min ägo nu", sade Paul Raynor med låg, menande röst.

"Kan ni inte köpa den där uppfinningen av honom för några hundra då? En liten summa betyder så mycket för folk av hans klass!" sade lady Glenister tankfullt.

Paul Raynor skakade på huvudet. "David Ross är tyvärr inte som de flesta andra uppfinnare någon drömmare. Han är slug och praktisk, så han är nog fullt på det klara med sin uppfinnings ofantliga värde. Det enda som skulle kunna förmå honom att frivilligt skiljas från sin egendom är att samtycka till giftermålet med Norah", tillade han långsamt med alla tecken till avsky.

Lady Glenister funderade. Norahs giftermål med David Ross, den fattige arbetaren, var en sak, men ett giftermål med en ung och rik uppfinnare, något helt annat, isynnerhet om det åstadkom en stor ökning i hennes egna inkomster.

"Jag — jag tror, att det kanske vore bäst att samtycka?" sade hon dröjande.

Men då flög Paul Raynors hand med en duns i bordet. Hans ögon glödde av passion och med skälvalande röst utbrist han:

"Ånej, något sådant gör man ändå inte, lady Glenister! Jag vill ha Norah och jag tänker också få henne!" — I en plötslig känsla av att det vore mer effektivt att vädja till hennes praktiska sinne fortsatte han: "Förresten, vem garanterar att David Ross avstår från sin uppfinning alldeles utan villkor? Det är mycket troligare, att han själv lägger beslag på vinsten och ger sin svärmor precis vad han själv finner för gott. Kom ihåg, att han också har en mamma och, efter vad jag skulle tro, en hel räckta fattiga släktingar, som han naturligtvis först måste

sörja för. Han, som aldrig ägt en penny i hela sitt liv, skulle nog tycka att en fem, sex hundra pund om året vore en rikligt tilltagen summa för en lady Glenister!"

"Men vad skola vi då göra?" frågade den förskräckta varelsen ängsligt.

Paul Raynors röst sjönk till en förtrolig viskning. Han kastade en förstulen blick kring rummet, som om han tittat efter någon gömd lyssnare.

"Jag behåller provet och kalkylerar för stålet och tar ut patent på det i eget namn, därför att David Ross inte kan bevsa, att han är uppfinnaren. För att göra det måste man söka domstolens hjälp, vilket är en mycket dyr historia, — absolut omöjligt att föra för en man utan pengar som han. Med hans stal i mina händer, kommer Ripleyverken att bli de största och mest blomstrande stålverk i hela landet. Det blir en årsinkomst på tusentals pund i stället för hundratals, och när det kommer till krätan, så är det väl ändå ingenting att ha den där tölp till måg, eller hur?"

Lady Glenister tvekade icke om svaret. Hänsyn för andra människor hade aldrig utmärkt henne. Att hon härigenom ruinerade en strävsam ung mans liv, som förtjänade allt gott och att hon också förstörde sin dotters lycka spelade ingen roll för henne. Han tyckte ytterst illa om David, och Norah var ingenting annat än en dum, motspänstig flickunge, som måste tvingas att lyda, om det misslyckades på övertygelsens väg.

"Förlora ingen tid utan sätt planerna med stålet i verket, vilka de än äro. Det är löjligt, att en man av hans klass skall sitta och bestämma över oss. Vad Norah beträffar, kommer hon säkerligen att snart byta håg. När allt kommer omkring, är hon ju bara barnet!"

Med denna lugnande anmärkning överlät lady Glenister åt sin medbrottsling att utföra stölden av en annan mans uppfinning. Hon erfor en djup lättnad.

X.

Norah Glenister stod och väntade under jätteeken, som så många gånger varit hennes och David Ross' mötesplats. Det var en ömklig liten figur med djupa ringar under ögonen, som illa stämde med hennes strålande ungdom i övrigt.

Hösten hade redan skattat lövskruden mycket hårt och under hennes små fötter knastrade rödbruna och gyllene blad, när hon otåligt gick fram och åter.

Hon väntade på att hennes älskade skulle gå förbi; hon kände, att om hon hött fingre se honom skulle hon, vare sig de talades vid eller ej, av honom få den stycka hon nu så väl behövde. Hon visste, att David skulle hålla sitt lofte och inte närma sig henne på sex månader, hur hårt det än var och hur stark frestelsen kunde kännas.

"Jag önskar intet högre än att han måtte bryta det! Jag längtar så", viskade Norah och de ungdomliga läpparna darrade av ansträngning att hålla gråten borta.

(Forts.)